

2 Νοεμβρίου 2022

Θεία Λειτουργία: Τι ελκύει τον αγιασμό και πώς πρέπει να κοινωνούμε

/ Σοφίας Πατερικής Απαύγασμα

(Επιμέλεια Στέλιος Κούκος)

Άγιος Νικόλαος ο Καβάσιλας
Ερμηνεία της Θείας Λειτουργίας
Σε μετάφραση

Συνέχεια από εδώ: <http://www.pemptousia.gr/?p=356447>

Θεία Κοινωνία

Σε λίγο ο λειτουργός θα κοινωνήσει ο ίδιος και θα προσκαλέσει και τους πιστούς στα θεία Μυστήρια. Επειδή όμως δεν επιτρέπεται σε όλους ανεξάρτητα η θεία Μετάληψη, ο ιερέας, υψώνοντας τον ζωποιού Άρτο και δείχνοντάς Τον, εκφωνεί: «Τα άγια τοις αγίοις».

Είναι σαν να λέει: «Να ο Άρτος της ζωής! Τον βλέπετε. Λοιπόν, τρέξτε να τον μεταλάβετε. Όχι όμως όλοι, αλλά όποιος είναι άγιος. Γιατί τα άγια επιτρέπονται μόνο στους αγίους».

Αγίους εδώ εννοεί όχι μόνο εκείνους που έφτασαν στην τελειότητα της αρετής, αλλά κι εκείνους που αγωνίζονται να φτάσουν σ' αυτήν, έστω κι αν ακόμα

υστερούν. Για αυτό οι χριστιανοί, αν δεν πέφτουν σε θανάσιμα αμαρτήματα που τους εμποδίζουν από το Χριστό και τους νεκρώνουν πνευματικά, δεν έχουν κανένα εμπόδιο να κοινωνούν [Άλλωστε η θεία Λειτουργία γίνεται για να κοινωνούν οι πιστοί. Όπως λέει ο Μέγας Βασίλειος, «το να κοινωνεί κανείς και να μεταλαμβάνει κάθε μέρα το άγιο σώμα και αίμα του Χριστού, είναι καλό και ωφέλιμο». Η συχνή θεία Κοινωνία, όμως, προϋποθέτει τον συνεχή πνευματικό αγώνα και την κατάλληλη προετοιμασία (νήψη-προσευχή, μετάνοια-εξομολόγηση κ.λπ.)].

Στην εκφώνηση του ιερέα, «Τα άγια τοις αγίοις», οι πιστοί αποκρίνονται δυνατά: «Εις άγιος, εις Κύριος, Ιησούς Χριστός, εις δόξαν Θεού Πατρός». Γιατί κανείς δεν έχει την αγιότητα από μόνος του, ούτε είναι και κατόρθωμα της ανθρώπινης αρετής, αλλά, όλοι από τον Χριστό την αντλούν.

Και όπως, αν κάτω από τον ήλιο τοποθετηθούν πολλοί καθρέφτες, όλοι ακτινοβολούν, και νομίζεις ότι βλέπεις πολλούς ήλιους, ενώ στην πραγματικότητα ένας είναι ο ήλιος που αστράφτει σε όλους τους καθρέφτες, έτσι και ο μόνος Άγιος, ο Χριστός, καθώς διαχέεται με τη μετάληψη μέσα στους πιστούς, φαίνεται σε πολλές ψυχές και παρουσιάζει πολλούς ως αγίους. Αυτός όμως είναι ο ένας και μοναδικός Άγιος.

Αφού λοιπόν μ' αυτόν τον τρόπο συγκαλέσει ο λειτουργός τους πιστούς στο ιερό δείπνο, μεταλαμβάνει πρώτα ο ίδιος και οι άλλοι κληρικοί που βρίσκονται στο άγιο Βήμα.

Προηγουμένως όμως χύνει θερμό νερό μέσα στο άγιο Ποτήριο, πράγμα που υποδηλώνει την κάθοδο του Αγίου Πνεύματος στην Εκκλησία. Γιατί αυτό το ζεστό νερό, επειδή και νερό είναι αλλά και φωτιά έχει μέσα του λόγω του βρασμού, φανερώνει το Άγιο Πνεύμα, το οποίο με «ύδωρ ζων» (Ιω. 7:38) το παρομοίασε ο Κύριος, και με τη μορφή της φωτιάς κατέβηκε στους Αποστόλους την ημέρα της Πεντηκοστής.

Στη συνέχεια ο ιερέας στρέφεται προς το εκκλησίασμα και, δείχνοντας τα Άγια, προσκαλεί όσους θέλουν να κοινωνήσουν, να προσέλθουν «μετά φόβου Θεού και πίστεως». Να μην καταφρονήσουν δηλαδή την ταπεινή εμφάνιση που έχουν το σώμα και το αίμα του Κυρίου, αλλά να πλησιάσουν έχοντας επίγνωση της αξίας των μυστηρίων και πιστεύοντας ότι αυτά προξενούν την αιώνια ζωή σ' εκείνους που μεταλαμβάνουν.

Το σώμα και το αίμα του Χριστού είναι αληθινή τροφή και αληθινό ποτό. Και όταν τα μεταλαμβάνει κανείς, δεν μετατρέπονται αυτά σε ανθρώπινο σώμα, όπως γίνεται με τις συνηθισμένες τροφές, αλλά το ανθρώπινο σώμα μεταβάλλεται σε

εκείνα. Όπως και το σίδηρο, όταν έρθει σε επαφή με τη φωτιά, γίνεται κι αυτό φωτιά· δεν κάνει τη φωτιά σίδηρο.

Τη θεία Κοινωνία τη δεχόμαστε βέβαια με το στόμα, αλλά αυτή εισέρχεται πρώτα στην ψυχή κι εκεί πραγματοποιείται η ένωσή μας με το Χριστό, όπως λέει και ο Απόστολος Παύλος: «Εκείνος που ενώνεται με τον Κύριο, γίνεται ένα πνεύμα με Αυτόν» (Α' Κορ. 6:17). Χωρίς την ένωσή του με το Χριστό, ο άνθρωπος, από μόνος του, είναι ο παλαιός άνθρωπος, ο άνθρωπος που δεν έχει τίποτα κοινό με το Θεό.

Ποια όμως είναι εκείνα που ζητάει από εμάς ο Χριστός για να μας αγιάσει με τα θεία μυστήρια;

Είναι η κάθαρση της ψυχής, η πίστη και η αγάπη στο Θεό, ο διακαής πόθος και η λαχτάρα μας για τη θεία Κοινωνία. Αυτά ελκύουν τον αγιασμό, κι έτσι πρέπει να κοινωνούμε.

Γιατί πολλοί είναι εκείνοι που προσέρχονται στα μυστήρια, και όχι μόνο δεν ωφελούνται καθόλου, αλλά φεύγουν χρεωμένοι με αμέτρητες αμαρτίες.

Συνέχεια εδώ: <http://www.pemptousia.gr/?p=356637>

Από τη σειρά των φυλλαδίων «Η φωνή των Πατέρων» της Ιεράς Μονής Παρακλήτου Ωρωπού Αττικής.

<https://bit.ly/3FwJF1g>